

et Budget, med Fastholden af Fordringen om, at Budgettet afluttes med en Balance. Understeds er man jo i det Mindste meget fortrølig med den Tanke, at saadanne Udgifter som Udgifter til nye Jernbaneanlæg tilveiebringes ad ekstraordinær Veie ved Stiftelse af nye Laan. Vi have heldigvis ikke i en lang Række af Aar behøvet at ty til dette Mittel, men i Begyndelsen af den Periode, hvori man byggede Statsbaner her i Landet, har man, som bekendt, tilveiebragt Anlægs-kapitalen for en væsentlig Del ved Stiftelse af nye Laan, men den Tid ligger allerede saa langt tilbage, at det vist er gaaet ind i de Flestes Forestilling nu, at man passende ved Forøgelsen af sit Jernbanenet tager Beløbene dertil af de løbende Udgifter. For at bidrage Mit til, at § 28 kan blive saa hurtig og tidlig udfyldt som muligt, skal jeg forøvrigt drage Omjorg for, at saavidt muligt ethvert Lovforslag, der fremkommer, bliver ledsaget med en Redegjørelse for dets finansielle Virkninger. Naar man saa lægger disse Redegjørelser for de enkelte Lovforslags Vedkommende til det, jeg allerede forleden bemærkede om, hvad de allerede forelagte Love ville koste, saa er man i Stand til efterhaanden selv at foretage denne Udfyldning af § 28, som man til min store Forundring iaar har lagt saa stor Vægt paa, efter at man i over 10 Aar har anset det for at være fuldstændig korrekt, at Finantslovsforslaget bliver forelagt med § 28 blot som en tom Ramme.

Bojzen: Det er kun et enkelt Punkt af, hvad der har været fremdraget under Forhandlingerne i disse Dage, som jeg ønskede at dvæle noget nærmere ved, nemlig den gennem Justitsministeriet udtomne Anordning om de Regler, der blive at iagttage ved de Værnepligtiges Behandling, af 16de Juni 1882. Jeg behøver ikke at begrunde min Adkomst til noget særlig at dvæle ved denne Anordnings § 18. Jeg skal kun tilføie, at jeg mulig kunde have tillagt Sagen saa stor Betydning, at jeg vilde have gjort den til Gjenstand for en særlig Forspørgsel; men da den allerede er fremdragen under denne Iste Behandling, og der foreligger et Svar fra Justitsministerens Side, vil jeg nu yderligere knytte nogle saa Bemærkninger dertil. Det er maaste ikke alle Medlemmer fuldstændig nærværende, hvorom dette Forhold dreier

sig, og jeg skal derfor opfriske i Erindringen, at den lgl. Anordning refererer sig til Værnepligtsloven af 6te Marts 1869, §§ 20 og 25. I § 20 hedder det: „Søvrigt ville de nærmere Regler, der af Sessjonen blive at iagttage ved Vedømmelsen af det værnepligtige Mandstabs Tjenstdygtighed, være at fastsætte ved kongelig Anordning“, og i § 25 hedder det: „De almindelige Regler om den Orden, i hvilken de Værnepligtige, hvem der paa Sessjonen er givet Vedtegning om samme Tjenstdygtighed, efter deres Vedtrækningsnumere skulle tildeles de forskjellige Vaaben eller Korps, til hvilke samme Tjenstdygtighed udfordres, fastsættes ved lgl. Anordning“. Det er disse to Paragrafer af Værnepligtsloven, som den paaagældende Anordning paa-beraaber sig, og i Henhold til disse Paragrafer er der allerede blevet udstedt en Række af saadanne Anordninger, som have opfyldt Paragrafernes Bydende. Der er ikke udstedt mindre end tre lgl. Anordninger i Aarenes Løb, som efterhaanden have ophævet hverandre, foruden mindre Endringer og Tillæg og mere eller mindre aabenbare Instruxer, saa at det hele Forhold har været Gjenstand for ikke ringe Væksen fra Administrationens Side, idet Tendentien aabenbart til sine Tider er gaaet ud paa at samle saa meget værnepligtigt Mandskab under Fanerne som muligt, til andre Tider paa det Modsatte. I den tidligere lgl. Anordning lød Slutningen af den Paragraf, som handler om dem, der kunne erklæres for for Tiden utjenstdygtige af Kasationskommissionen: „Endvidere kunne Saadanne, der paa Grund af Sygdom ikke have kunnet deltage i Mandstabs Ovelse i saa lang Tid, mindst 2 Maaneder, at deres Uddannelse ikke vilde kunne fuldendes i den almindelige Tid, af Kasationskommissionen erklæres for for Tiden utjenstdygtige.“ Der føies her et Moment til, som man maaste allerede kunde tvivle om strengt taget ligger indenfor den Bemyndigelse, som Værnepligtsloven giver. Det er ikke alene den ueblifikkelige tilstedeværende Sygdom eller Sygdelighed, der altsaa her betinger Mandens Hjemsendelse som midlertidig utjenstdygtig, men alene den Omstændighed, at han ved Sygdom har været holdt borte fra Øvelserne, der bevirker, at han kan sendes hjem som midlertidig Utjenstdygtig og kaldes ind Aaret efter. Dette er i og for sig en